

A person stands in the center of a flooded tunnel. The tunnel's ceiling is a series of curved, ribbed structures, and the floor is covered in water that reflects the ambient light. In the distance, a cityscape is visible through the tunnel's opening, with a bright light source behind the person. The overall color palette is dominated by blues and greens, creating a somber and atmospheric mood.

Rick Yancey

DE
ONEINDIGE
ZEE

Ze kunnen ons allemaal vernietigen, maar ze
kunnen onze ziel niet doden...

Over het boek

De Vijfde Golf komt eraan, en de mensheid staat aan de vooravond van totale vernietiging.

Cassie, Ben en Ringer overleefden de eerste vier vernietigende Golven en staan voor een moeilijke keuze: wachten tot Evan Walker terugkomt of op zoek gaan naar andere overlevenden vóór de vijand hen te pakken krijgt. Want dat er een nieuwe aanval komt is onvermijdelijk.

Cassie en haar vrienden zullen de ultieme strijd moeten aangaan tussen hoop en wanhoop, leven en dood.

We hebben de eerste vier Golven overleefd.

We houden vol, maar de overwinning is nog ver weg.

We hebben hoop, maar worden door haat verteerd.

Ze denken dat we zwak zijn.

Maar we zijn niet alleen.

‘Een origineel en zeer spannend sciencefictionverhaal.’ – *7days*

Over de auteur

Rick Yancey studeerde Engels in Chicago en werkte bij de belastingdienst en in het theater. Sinds 2004 wijdt hij zich fulltime aan het schrijven. Hij woont met zijn vrouw en drie zoons in Florida.

Van dezelfde auteur

De vijfde golf

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Rick Yancey

De oneindige zee

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Infinite Sea

Copyright © 2014 by Rick Yancey

Vertaling

Fanneke Cnossen

Omslagbeeld

© Allied Integrated Marketing

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0546 9

NUR 332

Voor Sandy, hoeder van het oneindige

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeleevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeleevoudingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprerecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprerecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Meer dan de grenzeloze zee heb ik
Te geven, dieper is mijn liefde: hoe meer
Ik geef aan je, hoe meer ik zelf bezit.
Het een is zo oneindig als het ander.

– *William Shakespeare*
(Vert.: Gerrit Komrij)

Het koren

Er zou geen oogst zijn.

Door de lenteregens ontwaakten de kiemen uit hun winterslaap, heldergroene scheuten ontsproten aan de vochtige aarde en richtten zich op als slapers die zich uitrekten na een lange sluimering. Terwijl de lente plaatsmaakte voor de zomer werden de groene staken donkerder, toen okergeel en daarna goudbruin. De dagen werden lang en heet. Dikke vrachten wervelende, donkere wolken brachten regen, en de bruine stelen glinsterden in de onafgebroken schemering onder het hemelgewelf. Het koren groeide en de rijpende kruinen bogen in de prairiewind, een golvend gordijn, een eindeloze, rimpelende zee die zich tot aan de horizon uitstrekte.

Toen het tijd werd om te oogsten, was er geen boer meer om het koren te maaien, de aren tussen zijn eeltige handen te wrijven en het kaf weg te blazen. Er was geen maaier om op de korrels te kauwen of het tere velletje tussen zijn tanden te breken. De boer was aan de pest gestorven en zijn familieleden waren naar de dichtstbijzijnde stad gevlucht, waar zij ook aan deze ziekte bezweken en werden opgeteld bij de miljarden die tijdens de derde golf waren omgekomen. Het oude huis dat door de grootvader van de boer was gebouwd, was nu een verlaten eiland, omgeven door een oneindige zee van bruin. De dagen werden korter en de nachten kouder, en het koren knisperde in de droge wind.

Het graan had de zomerse hagel- en onweersstormen doorstaan, maar had geen schijn van kans tegen de kou. Tegen de tijd dat de vluchtelingen in het oude huis een wijkplaats zochten, was het graan dood, verslagen door de harde hand van een strenge vorst.

Vijf mannen en twee vrouwen, die elkaar niet kenden aan de vooravond van dat laatste vruchtbare seizoen, waren nu met elkaar verbonden door de onuitgesproken belofte dat de minste van hen meer was dan de som van hen allen.

De mannen hielden om toerbeurt de wacht op de veranda. Overdag was de wolkeloze hemel van een gepolijst, schitterend blauw, en de zon, die laag langs de horizon schoof, veranderde het dofbruine koren in een

glinsterend goud. De nachten waren allesbehalve zacht, leken woedend op de aarde te worden neergesmeten, en sterrenlicht toverde het goudbruin van het graan om in de kleur van gepolitoerd zilver.

De mechanisch werkende wereld bestond niet meer. Aardbevingen en tsunami's hadden de kusten weggevaagd. De pest had miljarden slachtoffers gemaakt.

En de mannen op de veranda waakten over het graan en vroegen zich af wat hen nu te wachten stond.

Op een vroege middag zag de man die wacht liep de verdorde graan-zee uiteengaan en hij wist dat er iemand aan kwam, iemand die zich lukraak een weg baande naar de oude boerderij. De man riep de anderen die binnen waren. Een van de vrouwen kwam naar buiten, ging op de veranda naast hem staan en samen keken ze toe hoe de hoge korenaren verdwenen in de bruine zee alsof de aarde zelf ze in zich opzoog. Wie – of wát – het ook was, hij kwam niet boven het maaiveld van het graan uit en was niet te zien. De man stapte van de veranda af. Hij richtte zijn geweer op het graan. Hij wachtte op het erf, de vrouw wachtte op de veranda en de rest wachtte in het huis, ze drukten hun gezicht tegen de ramen en niemand zei een woord. Ze wachtten tot het gordijn van korenaren opzijgeschoven werd.

Toen dat gebeurde, kwam er een kind tevoorschijn, en het stilzwijgende wachten werd verbroken. De vrouw rende van de veranda af en duwde de loop van het geweer omlaag. *Het is nog maar een kind. Waarom zou je een kind neerschieten?* En het gezicht van de man vertrok van besluiteloosheid en woede, omdat alles wat vanzelfsprekend was verloochend werd. *Hoe weten we dat nou?* vroeg hij op hoge toon aan de vrouw. *Hoe kunnen we nu nog ergens zeker van zijn?* Het kind liep struikelend tussen het graan uit en viel. De vrouw rende naar hem toe en tilde hem op, drukte het vieze gezicht van de jongen tegen haar borst en de man met het geweer versperde haar de weg. *Hij heeft het steenkoud. Hij moet naar binnen.* En de man voelde een enorme druk op zijn borst. Hij werd vermorzeld tussen wat de wereld was geweest en wat die geworden was, wie hij vroeger was en wie hij nu was, en de prijs van alle onuitgesproken beloften die zwaar op zijn hart drukten. *Het is nog maar een kind. Waarom zou je een kind neerschieten?* De vrouw liep langs hem heen, de trap op, over de veranda het huis in. En de man boog zijn hoofd als in gebed, hief toen het hoofd op als in een smeekbede. Hij wachtte een paar minuten om te kijken of er iemand anders uit het graan tevoorschijn kwam, want hij kon niet geloven dat een peuter dit lang kon overleven, zo alleen en weerloos, volkomen onbeschermd. Dat kon toch zeker niet? Het kind

jammerde zachtjes. Zijn blik schoot van gezicht naar gezicht, op zoek naar iets bekends, maar ze waren vreemden voor hem, zoals zij vreemden voor elkaar waren geweest voordat er een einde aan de wereld kwam. Hij klaagde dat hij het koud had en dat zijn keel zeer deed. Daar zat inderdaad een akelig wondje.

De vrouw die hem vasthield, zei dat het kind zijn mond open moest doen. Ze zag het ontstoken weefsel achter in zijn mond, maar niet de haardunne draad en de kleine capsule die aan het uiteinde van de draad was bevestigd. Toen ze zich over het kind heen boog om in zijn mond te turen, kon ze niet weten dat het mechanisme zo was afgesteld dat het het koolzuurgas in haar adem zou oppikken.

Onze adem de trekker.

Ons kind het wapen.

Het explodeerde en de oude boerderij ging in een fractie van een seconde in rook op.

Het graan had er wat langer voor nodig. Er was niets meer over van de boerderij, de bijgebouwen of de silo waarin om het andere jaar een overvloedige oogst werd opgeslagen. Maar de droge, sierlijke aren die door het vuur werden verzwolgen veranderden in as. Tegen zonsondergang joeg er een straffe noordenwind over de prairie, die de as de lucht in tilde en honderden kilometers meevoerde totdat de as neerdaalde, grijze met zwarte sneeuw die zich onverschillig op de verdorde grond neervlijde.

Boek 1

I

Het rattenprobleem

1

De wereld is als een klok die steeds langzamer tikt.

Ik hoor het in de ijzige vingers van de wind die langs het raam schrapen. Ik ruik het in het beschimmelde tapijt en het rottende behang van het oude hotel. En ik voel het in de borst van Theekop, die slaapt. Haar hamerende hart, het ritme van haar adem, warm in de ijsskoude lucht, de steeds trager tikkende klok.

Aan de overkant van de kamer houdt Cassie Sullivan bij het raam de wacht. Maanlicht sijpelt door de smalle spleet in de gordijnen achter haar en beschijnt de pluimen van haar ijsskoude adem die uit haar mond puffen. Haar kleine broertje slaapt in het bed vlak naast haar, een kleine bult onder de berg dekens. Raam, bed en terug, haar hoofd gaat als een dansende slinger heen en weer. Het draaien van haar hoofd, het ritme van haar adem, ze markeren de tijd van de trager lopende klok, wat ook geldt voor Nuggets ademhaling, die van Theekop en die van mij.

Ik glijp uit bed. Theekop kreunt in haar slaap en graaft zich dieper onder de dekens in. De kou klampt zich aan me vast, knijpt mijn borst samen, ook al ben ik helemaal aangekleed, op mijn laarzen en parka na, die ik van het voeteneind weggris. Sullivan kijkt toe terwijl ik de laarzen aantrek, en ook als ik naar de kast loop om mijn rugzak en geweer te pakken. Ik ga bij haar staan, naast het raam. Ik heb het gevoel dat ik voor ik wegga iets zou moeten zeggen. Misschien zien we elkaar nooit meer.

‘Dit is het dus,’ zegt ze. Haar lichte huid glanst in het melkachtige licht. De nevel van sproeten lijkt boven haar neus en wangen te zweven.

Ik hijs het geweer over mijn schouder. ‘Inderdaad.’

‘Weet je, Dombo snap ik nog. Vanwege die grote oren. En Nugget, omdat Sam zo klein is. Theekop ook. Uit Zombie krijg ik niet zoveel – Ben wil er niets over zeggen – en bij Pondcake is het vast omdat hij kort en dik is. Maar waar slaat Pepper op?’

Ik voel welke kant dit op gaat. Afgezien van Zombie en haar broer is ze van niemand meer zeker. De naam Pepper schudt haar paranoia wat op. ‘Ik ben een mens.’

‘Ja.’ Ze kijkt door de spleet in de gordijnen naar het parkeerterrein

twee verdiepingen lager, dat glinstert van het ijs. ‘Dat heeft iemand anders ook ooit eens tegen me gezegd. En ik, stomme sukkel, geloofde hem.’

‘Zo stom was dat nou ook weer niet, gezien de omstandigheden.’

‘Doe nou maar niet alsof, Pepper,’ snauwt ze. ‘Ik weet dat je me niet gelooft als het om Evan gaat.’

‘Jóu geloof ik wel. Zijn verhaal slaat alleen nergens op.’

Voordat ze me te lijf kan gaan, loop ik naar de deur. Je drijft Cassie Sullivan niet tot het uiterste als het om Evan Walker gaat. Ik neem het haar niet kwalijk. Evan is de strohalm die uit het klif groeit waar ze zich aan vastklampt, en doordat hij weg is, klampt ze zich er des te steviger aan vast.

Theekop geeft geen kik, maar ik voel haar ogen op me gericht; ik weet dat ze wakker is. Ik loop naar het bed terug.

‘Neem me mee,’ fluistert ze.

Ik schud mijn hoofd. We hebben het hier al ik weet niet hoe vaak over gehad. ‘Ik blijf niet lang weg. Een paar dagen maar.’

‘Beloofd?’

Dacht het niet, Theekop. Beloften zijn het enige ruilmiddel dat we nog hebben. Daar moet je zuinig mee omspringen. Haar onderlip trilt, haar ogen worden troebel. ‘Hé,’ zeg ik zachtjes. ‘Wat heb ik je daar nou over gezegd, soldaat?’ Ik onderdruk de impuls om haar aan te raken. ‘Wat is prioriteit nummer één?’

‘Geen akelige gedachten,’ antwoordt ze plichtsgetrouw.

‘Want wat doen akelige gedachten?’

‘Die maken ons zwak.’

‘En wat gebeurt er als we zwak worden?’

‘Dan gaan we dood.’

‘En willen we dood?’

Ze schudt haar hoofd. ‘Nog niet.’

Ik raak haar gezicht aan. Koude wangen, warme tranen. *Nog niet*. Met geen tijd meer op de menselijke klok is dit kleine meisje nu waarschijnlijk op middelbare leeftijd. Sullivan en ik, wij zijn oud. En Zombie? Bejaard.

Hij staat in de lobby op me te wachten, draagt een ski-jack over een felgele hoodie, beide in het hotel opgeduikeld: Zombie was uit kamp Haven gevlucht met alleen een flinterdun hemd aan zijn lijf. Onder zijn smerige baard heeft zijn gezicht die typisch felrode, koortsige kleur. De schotwond die ik hem had bezorgd, die na zijn ontsnapping uit kamp Haven weer was opengegaan en door onze twaaljarige dokter weer was

opgelapt, was zeker gaan ontsteken. Hij leunt tegen de balie, drukt zijn hand tegen zijn zij en probeert te doen alsof alles cool is.

‘Ik begon al te denken dat je van gedachten was veranderd,’ zegt Zombie. Zijn ogen schitteren plagerig, maar dat kan ook van de koorts zijn.

Ik schud mijn hoofd. ‘Theekop.’

‘Die redt het wel.’ Ter geruststelling tovert hij zijn killerglimlach tevoorschijn. Zombie snapt nog niet helemaal dat beloften onbetaalbaar zijn, anders zou hij er niet zo gemakkelijk mee rondstrooien.

‘Over Theekop maak ik me geen zorgen. Je ziet er beroerd uit, Zombie.’

‘Dat komt door het weer. Rampzalig voor mijn teint.’ Een tweede glimlach flitst over zijn gezicht. Hij buigt zich naar voren, wil dat ik zijn glimlach beantwoord. ‘Ooit, soldaat Pepper, zul je glimlachen om iets wat ik zeg en dan splitst de wereld zich in tweeën.’

‘Die verantwoordelijkheid wil ik niet op me nemen.’

Hij lacht en het zou kunnen dat ik diep in zijn borst een reuteltje hoor. ‘Hier.’ Hij steekt me nog een folder over de grotten toe.

‘Ik heb er al een,’ zeg ik tegen hem.

‘Neem hem toch maar mee, voor het geval je hem verliest.’

‘Ik verlies hem niet, Zombie.’

‘Ik stuur Pondcake met je mee,’ zegt hij.

‘Nee, dat doe je niet.’

‘Ik ben de baas. Dus dat doe ik wel.’

‘Pondcake is hier meer nodig dan daar.’

Hij knikt. Hij wist wel dat ik nee zou zeggen, maar hij kon het niet laten nog een laatste poging te doen. ‘Misschien moeten we het hier maar bij laten,’ zegt hij. ‘Ik bedoel, zó erg is het hier nou ook weer niet. Een slordige duizend bedluizen, een paar honderd ratten en tientallen lijken, maar het uitzicht is fantastisch...’ Nog steeds die grappen, hij wil me nog steeds aan het lachen maken. Hij kijkt naar de folder in zijn hand. *Het hele jaar door drieëntwintig graden!*

‘Tot we ingesneeuwd raken en de temperatuur weer daalt. De situatie is onhoudbaar, Zombie. We zijn hier al te lang gebleven.’

Ik snap het niet. We hebben dit uit-en-te-na besproken en nu blijft hij er maar over doorzeuren. Soms weet ik het niet met Zombie.

‘We moeten de gok wagen en je weet dat we er niet lukraak op af kunnen stappen,’ vervolg ik. ‘De kans bestaat dat andere overlevenden zich in die grotten schuilhouden en die zullen bepaald niet de rode loper uitrollen, zeker niet als ze een van Sullivans sluipschutters zijn tegengekomen.’

‘Of rekruten zoals wij,’ voegt hij eraan toe.

‘Dus ik ga de boel verkennen en ben over een paar dagen terug.’

‘Daar hou ik je aan.’

‘Ik beloof niks.’

Er is niets meer te zeggen. En er zijn nog talloze dingen te zeggen. Misschien is dit wel de laatste keer dat we elkaar zien, en dat denkt hij ook, want hij zegt: ‘Bedankt dat je m’n leven hebt gered.’

‘Ik heb een kogel in je zij geschoten en daar ga je misschien aan dood.’

Hij schudt zijn hoofd. Zijn ogen schitteren van de koorts. Zijn lippen zijn grijs. Waarom moesten ze hem eigenlijk Zombie noemen? Het lijkt wel een voorteken. De eerste keer dat ik hem zag deed hij push-ups op zijn vuisten op het oefenterrein, zijn gezicht vertrokken van woede en pijn, bloed vormde een plasje op het asfalt onder zijn knokkels. *Wie is die gozer?* vroeg ik. *Hij heet Zombie.* Hij vocht tegen de pest en heeft hem overwonnen, zo vertelden ze me, en ik geloofde hen niet. Niemand verslaat de pest. De pest is een doodvonnis. En Reznik de drilsergeant, die zich over hem heen buigt en de longen uit zijn lijf schreeuwt, en Zombie, die in de blauwe slobberige overall zichzelf opdrukt tot het punt waar voorbij een volgende push-up onmogelijk is. Ik weet niet waarom ik verbaasd was toen hij me opdroeg op hem te schieten zodat hij zijn onmogelijke belofte aan Nugget kon houden. Als je de dood in de ogen kijkt en de dood knippert als eerste, lijkt niets meer onmogelijk.

Zelfs gedachten lezen niet. ‘Ik weet wat je denkt,’ zegt hij.

‘Welnee.’

‘Je vraagt je af of je me een afscheidskus moet geven.’

‘Waarom sta je nou met me te flirten?’ vraag ik.

Hij haalt zijn schouders op. Hij trekt een scheve grijns, net zo scheef als zijn lijf waarmee hij tegen de balie leunt.

‘Dat is normaal. Mis je dat niet, het normale?’ vraagt hij. Zijn ogen boren zich diep in de mijne, altijd ergens naar op zoek, ik weet nooit waarnaar. ‘Je weet wel, drive-ins en films op zaterdagavond en roomijs-sandwiches en je Twitter checken?’

Ik schudde mijn hoofd. ‘Ik had geen Twitter.’

‘Facebook?’

Ik begin een beetje nijdig te worden. Soms kan ik me amper voorstellen hoe Zombie het zover heeft weten te schoppen. Terugverlangen naar iets wat we zijn kwijtgeraakt is hetzelfde als hopen op iets wat nooit zal gebeuren. Beide wegen verzanden in wanhoop. ‘Maakt niet uit,’ zeg ik. ‘Dat doet er allemaal niet toe.’

Zombie lacht, het komt helemaal van onder uit zijn buik. Het borrelt naar de oppervlakte als de oververhitte lucht van een warme bron en nu

ben ik niet meer nijdig. Ik weet dat hij zijn charme op me afvuurt, en ook al weet ik dat, het effect is er niet minder om. Nog een reden waarom ik me bij Zombie zo slecht op m'n gemak voel.

'Grappig is dat,' zegt hij. 'We waren er allemaal van overtuigd dat het er wel toe deed. Maar weet je wat er nou echt toe doet?' Hij wacht tot ik antwoord. Ik heb het gevoel dat ik erin geluisd word, dus ik zeg niets. 'De laatste bel.'

Nu kan ik geen kant meer op. Ik weet dat hij aan het manipuleren is, maar ik heb er geen weerwoord op. 'De laatste bel?'

'Het gewoonste geluid van de wereld. En als dit alles achter de rug is, zal overal opnieuw de laatste bel gaan.' Hij doet er nog een schepje bovenop. Misschien is hij bang dat ik het niet snap. 'Denk er eens over na! Als er ooit weer een laatste bel klinkt, is alles weer normaal. Kinderen rennen naar hun klas, zitten zich te vervelen, wachten tot de laatste bel en denken aan wat ze die avond, het volgende weekend of de komende vijftig jaar gaan doen. Net als bij ons zullen er in de les natuurrampen aan de orde komen, en ziekten en wereldoorlogen. Je weet wel: "Toen de aliens kwamen en er zeven miljard mensen doodgingen," en dan gaat de bel, iedereen gaat met middagpauze en klaagt over de kleffe aardappelkroketten. Dat gesprek gaat ongeveer zo: "Wauw, zeven miljard mensen, dat is ook een hoop, zeg. Akelig. Ga je al die kroketjes opeten?" Dát is normaal. Dát doet ertoe.'

Het was dus geen grap. 'Kleffe aardappelkroketjes?'

'Oké, je hebt gelijk. Het slaat nergens op. Ik ben gestoord.'

Hij glimlacht. In de omlijsting van zijn smerige baard lijken zijn tanden hagelwit en nu, gewoon omdat hij het voorstelde, denk ik erover om hem te kussen en vraag ik me af of de stoppels op zijn bovenlip kriebelen.

Ik duw de gedachte weg. Beloften zijn kostbaar en een kus is ook een soort belofte.